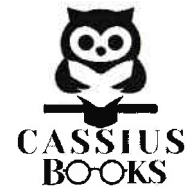

LBRIS

We know
books

Flavia Bădic

Anul Nou
cu năbădăi

În loc de Prolog

Dragă cititorule,

Știi ce se spune despre fetele cuminiți? Că vor avea parte de un viitor strălucit. Că vor beneficia de o ascensiune profesională desăvârșită. Că vor ajunge să obțină tot ceea ce și-au propus, dacă au răbdare. Că vor intra în cele mai înalte cercuri ale societății și își vor face familiile mândre. Că-și vor găsi cel mai frumos și dedicat soț, cu care vor întemeia o familie de invidiat.

Dar știi ce nu se spune de fapt? Că ele sunt extrem de naive și foarte ușor de păcălit. Însăși soarta le păcălește.

Ce se întâmplă când naivitatea dispare? Fetele devin cuminiți doar aparent. În interiorul lor izbucnește un adevărat haos.

Dacă ar fi să analizăm primele aspecte de mai sus, să le dezbrăcăm de înveliș și să le privim în profunzime, am constata că sunt simple vorbe din popor. Băbismele, cum li se mai zice, nu au fost niciodată pe placul meu. De când trebuie bătrânii să-și dea cu opinia despre ceea ce se va întâmpla cu o anumită categorie de fete? Complet stupid, am dreptate?

În fond, ce înseamnă viitor strălucit? Viitorul și-l face fiecare dintre noi pe baza aptitudinilor pe care le posedă și a voinței de a excela într-un anumit domeniu. Nu ai voință și pricepere, în mod clar nu vei avea niciun viitor. Asta să fie clar.

Ascensiune profesională desăvârșită? Cât de desăvârșită ar fi evoluția spre o funcție de conducere dacă ar dura jumătate de viață? Nimic desăvârșit la asta. În plus, femeile sunt mereu

privite cu răutate. În lumea în care trăim, deși multe sunt de zece ori mai competente decât bărbații, nu primesc același nivel de tratament. Să nu-ndrăznești să-mi spui că n-am dreptate! Egalitatea între sexe la locul de muncă este o mare și gogonată minciună.

Mai are rost să vorbim despre răbdare? Când anume răbdarea a ajutat pe cineva? Ca să obții ceea ce ți-ai propus, trebuie să te lupți ca o fiară, să insiști la nesfârșit, să cazi și să te ridici de o mie de ori, să dovedești că poți fi de neoprit. Răbdarea nu te ajută cu mai nimic. Despre ce vorbim aici? Cu răbdarea mori de foame.

Cât despre cercurile sociale, acelea sunt un loc de evitat. De ce spun asta? Pentru că acolo vei găsi mereu cele mai false persoane și categoric cele mai bârfitoare, cele mai puțin interesate să te ajute fără să obțină un beneficiu propriu. De ce ți-ai dori să faci parte dintr-o asemenea adunătură? Doar pentru că cele mai importante persoane din orașul tău sunt acolo? Doar pentru că toți politicienii se învârt în acest gen de cercuri, sperând să audă o bârfă suficient de siropoasă încât să o poată folosi pentru a șantaja? Crede-mă, nu îți dorești asta.

Poate te întrebi ce aș mai avea de punctat cu privire la ultimul aspect, cel cu familia și soțul dedicat. Vrei să știi un secret? Niciun bărbat extrem de frumos nu îți va fi dedicat. Astea-s povești de adormit copiii. Vrei un frumușel? Atunci fii gata să îl împarți și cu altele. Fii gata să știi ce face și să închizi ochii de fiecare dată, jucând rolul soțioarei cumiți, cea care are ceea ce bătrânii numesc o familie de invidiat. Mulțumesc frumos! Nu ai nevoie de așa ceva. Preferă un bărbat în limitele normal acceptate la exterior, dar frumos pe interior, un bărbat rebel, care ar putea să aibă capacitatea să lupte pentru interesul familiei voastre. Nu ai nevoie de un frumușel alintat care să te înlocuiască cu mama pe care a lăsat-

o în urmă, să te țină pentru treburile casnice și pentru perpetuarea speciei, în timp ce duce o viață duplicitară. Uită de asta!

Poate ți se pare că un bărbat sau un copil nu te-ar putea ține pe loc în grandioasa schemă a escaladării ierarhiei profesionale, dar, crede-mă, o va face la un moment dat.

Acum pun pariu că ai să zici că vorbesc în dodii, că nu înțelegi de unde asemenea raționament tranșant. Problema este că tu nu ai trăit ceea ce am trăit eu și îmi doresc din suflet să nu o faci, să nu ai parte de ceea ce am avut eu.

Nu știi dacă tu cunoști vreo fată cuminte, dar eu, cu siguranță am fost așa cândva. Acum, brusc, nu mai sunt.

Povestea mea este încărcată de speranțe, suferință și dramă. Te vei convinge de asta în paginile care urmează.

Semnat,

Iza

— Mai sunt două zile până la Anul Nou, iar tu ești din nou singură. Cum reușești să faci asta în fiecare an? Pe bune, Iza, zici că te sabotezi de una singură.

Mă privesc cu mare atenție în oglinda din dormitor, fără ca Mia, prietena mea cea mai bună, să mă poată vedea. Îi dau dreptate. Poate chiar mă sabotez și nu m-am gândit la asta până acum.

Bărbații îmi spun adesea că sunt frumoasă și că am ceva special, dar eu m-am considerat mereu o femeie banală, cu nimic mai deosebită decât restul, iar asta m-a determinat să ținesc mereu mai jos decât era cazul. Mi-am furnizat, practic, un dezavantaj considerând că nu merit mai mult, că nu voi reuși să am o relație cu un bărbat de succes, având în vedere că posibilitățile mele materiale, până relativ recent, au fost limitate.

Este stupid, știu, însă nu te poți pune cu mintea care își setează propriile convingeri și limitări. Din acest motiv am avut numai și numai relații banale, lipsite de farmec, de gust și de esență.

Mă aflu încă singură și nu cred că am simțit niciodată acea atracție fatală față de cineva. În schimb, cred că în interiorul meu m-am așteptat mereu să fiu dezamăgită de partener, să fiu gata oricând să văd nereguli și în toate încercările mele de-a lungul timpului, nu am dat șansa persoanei potrivite.

În zilele în care îmi permit să îmi analizez logica extrem de întortocheată, încerc să mă conving pe mine însămi că nu este

nimic în neregulă cu mine și că merit să ținesc mai sus, să pun ochii pe cineva mai suspus, cineva care, prin intermediul relațiilor sale, m-ar ajuta să propulsez în carieră. În pofida acestui fapt, revin mereu la nesiguranța mea și îmi pierd aceste dorințe, gândindu-mă că nu ar trebui să mă folosesc de nimeni și de nimic pentru a-mi îndeplini aspirațiile profesionale. Până la urmă nu e nicio tragedie dacă sunt încă singură la 39 de ani. Mai sunt și alte femei în această postură, femei pe care nu le crucifică nimeni și din fericire, ele nu au o prietenă atât de insistentă precum a mea.

Machiajul pe care mi l-am conturat cu câteva minute mai devreme îmi scoate privirea mult mai în evidență, chiar dacă ochii mei ciocolatii nu ar putea fi trecuți cu vederea atât de ușor. Părul arămiu, împletit într-o coadă groasă, îmi alunecă delicat pe unul dintre umerii ușor dezgoliți de partea superioară a top-ului roșu aprins, împletit pe alocuri cu fire aurii și asortat cu o fustă neagră, de o lungime modestă. Am o ținută îndrăzneată deoarece Mia insistă să mă scoată în oraș. Încearcă la nesfârșit să mă cupleze cu cineva înainte de Anul Nou, astfel încât, spune ea, să am parte de o relație fructuoasă în următorul an, care să se termine într-o inedită cerere în căsătorie.

Ea este prietena mea de suflet, dar crede, cu prea multă tărie, în toate vorbele din popor. Cine a decretat că, dacă ai un partener de revelion, acesta se va transforma, ca prin minune, într-un viitor soț? Ce idiotenie! Doar știe că eu nu cred în așa ceva și totuși insistă în fiecare an, în timp ce eu continui să mă despart de fiecare posibil pretendent fix înainte de magica noapte dintre ani.

Poate și tu, la fel ca ea, te întrebi de ce fac asta. Explicația este simplă: unii și-o caută cu lumânarea fix atunci și calcă

strâmb, alții sunt mult prea plictisitori și efectiv nu mai îndur să îmi petrec timpul alături de ei, alții se dovedesc a fi mult prea posesivi și tot așa. Adevărul este că le găsesc un cusur tuturor și poate că, din nou, prietena mea are dreptate: mă sabotez. Cu toate acestea, sunt convinsă că încă nu am întâlnit persoana potrivită.

Am cunoscut-o pe Mia la cursurile facultății de medicină și am rămas extrem de bune prietene chiar și după ce examenele au fost demult uitate.

I-am apreciat mereu seriozitatea și determinarea atunci când lua o hotărâre, în egală măsură cum i-am adorat firea extrem de veselă. Am încercat să gravitez în jurul ei doar pentru simplul fapt că m-a făcut mereu să mă simt bine în pielea mea și nu m-a judecat niciodată.

Când am cunoscut-o era subțirică, înaltă, cu părul scurt, șaten și cu ochii verzi. Acum, în afara ochilor și a înălțimii, nimic nu mai aduce cu ceea ce era odinioară. Părul îi este lung și vopsit într-un violet țipător, iar formele i-au devenit mult mai generoase odată cu trecerea timpului.

Bărbații o cataloghează drept voluptuoasă, dar eu nu mă tem să-i spun că este, pur și simplu, gurmândă, iar asta o face să râdă cu poftă de fiecare dată.

Genul de facultate pe care ne-am ales-o noi, ca două adolescente conștiințioase care, la 18 ani, din păcate, nu știau în ceea ce urmau să se bage, a fost un complet coșmar. Doar cineva suficient de determinat să facă o schimbare în lume ar face ceea ce am făcut noi. Am suferit împreună pe parcursul a numeroase sesiuni de examene și am făcut suficient de multă practică încât să ne iasă pe ochi, dar, la final, am terminat cu brio, exact așa cum ne-am propus. Datorită mediilor excelente obținute în urma examenului de rezidențiat, am ajuns amândouă într-o clinică de prestigiu unde ne-am specializat

îndelung și în prezent participăm activ la procesul de fertilizare in vitro.

Ai să spui că e un job de vis și da, uneori este. Să dai viață unei ființe prin intermediul a două celule recoltate cu maximă atenție și dedicare, este un fenomen ce îți poate conferi o mulțumire greu de descris în cuvinte. Practic, noi ne jucăm de-a Dumnezeu dacă aș putea s-o spun astfel, creând un embrion și luând parte la un miracol de fiecare dată când procedura se finalizează cu succes. Bucuria din ochii pacienților care așteaptă cu sufletul la gură rezultatul este un soi de balsam pentru inima oricui, dar mai ales pentru a noastră.

Nu mă plâng de viața pe care o duc în momentul de față, însă mereu mi-am dorit să lucrez în cercetare. Este un vis la care nu cred că voi putea renunța atât de ușor, un țel la care încă aspir cu ardoare și pentru care mi-am promis, cândva, că voi face tot ceea ce îmi stă în putință.

— Ești gata? verifică Mia.

Îi aud glasul pițigăiat, însă rămân blocată temporar în reflecția din oglindă, care mă privește înapoi, parcă certându-mă pentru faptul că am 39 de ani și încă nu am ajuns acolo unde-mi doream. La naiba! Viața asta este mai grea decât mi-am imaginat în adolescență.

— Știi ce? Dacă în două minute nu apari aici, vin peste tine și te târâsc afară indiferent de cum te găsesc.

Amenițarea Miei este menită să mă facă să mă grăbesc. Știu sigur că nu vorbește serios. Doar o cunosc. Cu toate acestea, mă urnesc din loc.

— Acum, acum! îi strig la rândul meu din spatele ușii. Ai un pic de răbdare, te rog.

— Răbdarea nu e cea mai bună calitate a mea, doar mă știi. În plus, am un plan foarte bine pus la punct pentru seara asta.

— Anume?

— Nu plecăm din pub până nu găsești un tip sexy pe care să îl săruți. Ce zici de asta?

Îmi dau exasperată ochii peste cap, chiar dacă știu că nu mă poate observa și declar, în mod oficial, că privindu-mă în continuare în oglindă, cu insitență, nu va rezolva nimic din cerințele ei năstrușnice. Când e pusă pe fapte mari, n-o mai poate opri nimeni. O cred în stare până și să plătească pe cineva în seara aceasta doar ca să se asigure că nu cumva rămân tot singură înainte de Anul Nou.

Apăs pe clanță și mă îndrept spre ea, afișând cel mai larg zâmbet de care sunt în stare.

— Sunt gata, declar, făcând o piruetă amplă.

Mă analizează rapid, de sus până jos, după care zâmbește la rândul ei, iar eu răsufli ușurată. Dacă zâmbește înseamnă că este mulțumită și nu o să mă trimită să mă schimb de zece ori până am să găsesc ceva mai pe gustul ei.

— Draga mea, ești superbă, radiantă, absolut senzațională. Rujul acela roșu sigur o să te facă remarcată. Bravo!

— Rămâne de văzut.

Mă fixează cu privirea de parcă nu ar înțelege de ce nu sunt mai animată de atât, dar alege să nu comenteze.

— Hai să mergem până nu mă răzgândesc! îi cer.

Traficul este un coșmar. Ar trebui să nu mă mai surprindă acest aspect, însă pare să fie din ce în ce mai rău de la an la an, iar viața de capitală începe să își cam piardă farmecul din acest considerent. La 20 de ani, aglomerația nu părea să fie o problemă, dar la aproape 40, lucrurile se schimbă, răbdarea dispare, iar exasperarea își face, treptat, loc.

Îmi parchez micul Fiat Panda pe o străduță din zona centrală deoarece Mia a făcut rezervare la un pub unde lumea

se înghesuie, iar, conform spuselor ei, noi ar trebui să fim cât mai curând în miezul acțiunii.

Încă nu a început să ningă, dar vântul care ne ia în primire imediat ce deschidem portiera nu este unul foarte amabil.

Am adorat mereu sărbătorile de iarnă și magia pe care o aduc odată cu ele, an de an, însă am detestat cu tărie vremea nefavorabilă care se instalează precum o prelată asupra orașului, presărând când zăpadă, când viscol, când ger.

Pe stradă roiesc fel și fel de tineri, unii mai animați decât alții, complet dezinteresați de frigul care pare să ne taie obrazii, iar noi avansăm, braț la braț, în direcția știută de Mia.

De fiecare dată când mă uit în jur mi se pare că nu mai am vârsta necesară pentru astfel de ieșiri și oricât de îndrăzneț am considerat că m-am îmbrăcat, conceptul dispare atunci când analizez ținutele domnișoarelor pe lângă care trecem.

Pub-ul în care intrăm este, într-adevăr, aglomerat, însă spațiul suficient de generos permite celor care sunt la interior să își aleagă opțiunea dorită: unii stau în picioare în jurul unor mese înalte, alții stau la bar, iar alții la mese.

Ritmuri dansante răsună din boxe, dar muzica este suficient de bine dozată, astfel încât cine își dorește să poarte o conversație, să se poată auzi.

Amestecul de parfumuri, atât masculine, cât și feminine, acompaniază atmosfera încărcată de zumzet și de râsete, iar o lumină caldă radiază din lampadarele futuriste și spoturile amplasate pe alocuri pe tavanul care presupun că este fals. Pereții sunt viu colorați și dau un plus de farmec locului pe care, privindu-l de afară, nu l-ai putea încadra într-o anumită categorie.

Nu știu ce planuri are Mia, dar eu, în mod categoric, îmi doresc să luăm loc la o masă, drept pentru care îi indic direcția